

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

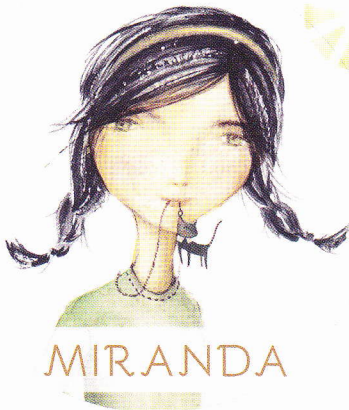
Coco



CURTEA @ VECHE

ITZIAR MIRANDA • JORGE MIRANDA

Coco



MIRANDA

ILUSTRAȚII

Thilopía

(LOLA CASTEJÓN FERNÁNDEZ DE GAMBOA)

Traducere din spaniolă de
Ana-Maria Tamaș

Mă numesc Miranda și am opt ani.

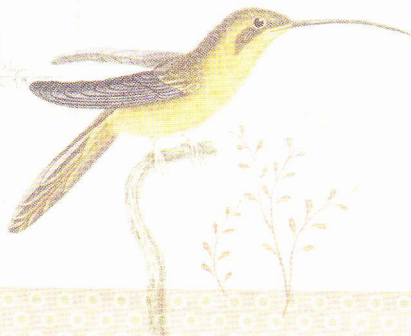
Îmi plac baloanele de săpun, parfumul după-amiezilor
ploioase și păsările care mi se pot cuibări în palmă.

ÎMI PLACĂ PĂSĂRILE CARE MI SE

Ador bomboanele cu violete și să mă joc cu clapele negre ale
pianului din casa bunicii mele, pentru că mereu sună minunat. Îmi
place să urc pe munte și să mă bălăcesc în lacuri reci ca gheața, chiar
dacă uneori abia mai pot respira.



6. Long-tailed Finch (Poephila acuticauda)



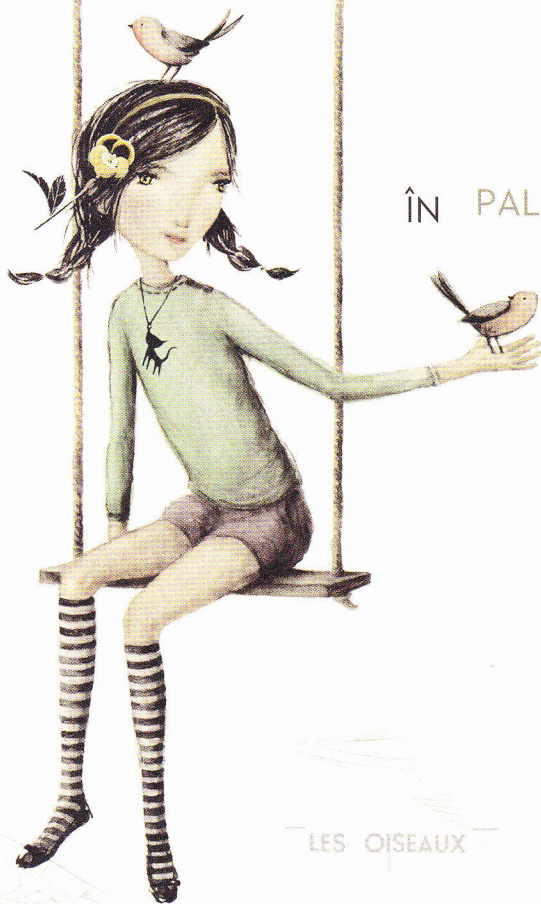
Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

POT

CUIBĂRI

ÎN PALMĂ



LES OISEAUX

Mai tot timpul îmi place la nebunie să fac lucruri împreună cu mama, de la a face de mâncare, cot la cot, până la puzzle-uri din zeci de mii de piese. Se vede că suntem mamă și fiică, pentru că ne înțelegem extraordinar dintr-o singură privire. Dar există ceva care nu-mi place deloc și de fiecare dată inventez tot felul de motive ca să evit să fac lucrul acesta împreună cu ea, și anume: să merg la cumpărături, mai ales dacă e vorba despre haine pentru mine.

Când intrăm în magazin, se emoționează ceva de spaimă și începe să se uite aiurea-n tramvai la tot felul de țoale, comentând tot timpul: „Rochia asta e divină, îmi place la nebunie pentru tine!“ Iar după cinci minute, iată-mă închisă în cabina de probă, înconjurată de un munte de haine și lac de transpirație. Dar cel mai rău e că nu avem deloc aceleași gusturi.

Ea vrea să mă îmbrac ca o prințesă din povești, care aproape că nu se poate mișca. E adevărat că atunci când mă privesc în oglindă îmi place cum arăt, dar, în realitate, nu mă suport cu chestia aia pe mine niciun minut. Așa cum zice bunicul meu, Vicente, sunt cam „zăpăcită“ și mereu mă fâțâi de colo până colo, așa încât să mă îmbrac atât de elegant nu se potrivește cu felul meu de a fi, chiar dacă se pare că mama încă nu și-a dat seama.

Mie îmi place să mă îmbrac comod, chiar mi-e indiferent ce pun pe mine, cu condiția să pot sări și alerga fără să mă împiedice nimic. De exemplu, nu pricep cum atâtea femei pot merge toată ziua pe tocuri. Într-o zi mi-am pus pantofii maică-mii și doar ce am făcut un pas și era să-mi rup gâtul. Sigur că pantofii îmi erau destul de mari, iar lucrul acesta complica lucrurile.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți



Așa că ultima dată când am fost la cumpărături, după ce am probat o grămadă de rochii, i-am spus mamei:

— Uite care-i treaba, gata, cu asta, basta! Nu mai vreau nicio rochie incomodă, sunt fată mare de acum și am decis ca de astăzi să mă îmbrac doar în trening.

Mama s-a uitat la mine și n-a scos nicio vorbă câteva secunde, care mi s-au părut o veșnicie, iar în cele din urmă mi-a dat dreptate. În fine, reușisem!

Adevărul e că, în realitate, reușisem doar pe jumătate, pentru că amândouă am cedat puțin și am căzut de acord. Acum problema era cum să ajungem la un compromis care să ne mulțumească pe amândouă. Cu alte cuvinte, să cădem la pace. Eu, ca să vadă că mă interesa subiectul, am propus să mă îmbrac în trening și să-mi pun tocuri (dar pe măsura mea, ca să vedem dacă merg mai bine) pentru că văzusem câteva vecine care se duceau la magazin îmbrăcate așa și observasem că sunt foarte mulțumite, dar mama mi-a răspuns că „sub nicio formă“ și a adăugat deodată:

— Poate că inventăm un nou stil, precum Coco Chanel!

Firește că n-a avut încotro și a trebuit să-mi spună povestea, pentru că eram convinsă că ne poate ajuta să rezolvăm conflictul cu moda. Așa că asta e viața lui Coco Chanel, cea care știa chestii faine despre haine.

Iar adevărul este că mie, în realitate, ce-mi place cel mai mult pe lumea asta e să ascult povești, mai ales dacă sunt adevărate.

CAPITOLUL 1

Lui Coco i-ar fi plăcut să fie fiica unui aventurier și a unei prințese și să trăiască într-un palat. Dar adevărul este că s-a născut într-un azil, care e un fel de spital pentru cei oropsiți de soartă. Tatăl ei era colporteur, nu că ar fi umblat cu cioara vopsită, cuvântul vrea să însemne negustor ambulant, iar mama ei nu mirosea tocmai a parfum scump, ci a rozmarin, a untură și a fum de lemne. Chiar dacă erau săraci lipiți, locuiau într-o regiune din Franța numită Valea Loarei, care-i plină de castele minunate. Eu nu le-am văzut niciodată, dar mătușa mea, Marta, care călătorește mult, zice că sunt de poveste. Nu mă miră deci că eroina noastră a visat neîncetat la tot felul de istorii incredibile despre propria viață.

O înțeleg, pentru că, la rândul meu, am o imaginație foarte bogată și îmi place la nebunie să inventez povești, dar Coco visa la alt nivel. Părea că ea însăși credea în minciunile ei, pentru că avea un fel de a se mișca și de a vorbi mai degrabă propriu celor din înalta societate, decât oamenilor de rând. De fapt, ca să mai uite de viața ei modestă, ce-i plăcea cel mai mult pe lume era să se plimbe prin cimitire și să le povestească celor adormiți tot felul de scorneli despre copilăria sa. Sigur că pe ăia îi era mai ușor să-i aiurească.

Părinții ei i-au pus numele Gabrielle (numele de Coco a apărut mult mai târziu), iar, din cei cinci frați, ea era a doua. Când a împlinit 12 ani, mama ei a murit din pricina unei febre teribile care i-a crescut peste noapte. Acum nimeni nu mai moare din asta, dar, la începutul secolului al XIX-lea, era o chestiune întâlnită la fiecare pas, mai ales dacă nu erai un om cu bani. Pe de altă parte, tatăl ei dispăruse de ceva vreme; într-o zi a spus că pleacă să vândă niște fleacuri cine știe unde și nu s-a mai știut nimic despre el. Așa că micuța Coco a ajuns într-un orfelinat cu cele două surori ale sale. Ceilalți doi frați au avut și mai puțin noroc decât ea: au fost abandonați la o fermă și obligați să muncească din fragedă pruncie.

Ea povestea mereu că își petrecuse copilăria cu niște mătuși din înalta societate, ceea ce însemna că erau mai degrabă bogate decât sărace, dar adevărul e că stătuse până la 18 ani la maici, care numai burgheze nu erau. Locul nu era deloc grozav; în realitate, dormise într-o cameră care nu avea nici măcar încălzire, dar învățase ce înseamnă disciplina, să facă tivul la straiete călugărești și, firește, să se roage. Verile, în schimb, le petrecea la bunici. Acolo se simțea fericită pentru că se putea întâlni cu mătușa Adrienne, care avea exact aceeași vârstă și aceeași eleganță naturală ca ea, și cu mătușa Louise, cu câțiva ani mai mare, care era măritată cu un șef de gară. Mulțumită lui puteau, din când în când, să meargă cu trenul la clasa a doua și să stea jos cum se cuvine, pentru că la clasa a treia stăteau în picioare și strâns lipită de restul călătorilor.

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți



În plus, în casa mătușii Louise existau o groază de cărțicele despre prinți și prințese, iar pe Coco o fascina să le citească și să intre în pielea protagonistelor. O dată a intrat atât de mult într-un rol, încât a dorit să-și facă o rochie la fel cu cea a unui personaj. Era de culoare lila, care e un fel de mov spre roz, și avea niște jupoane ce se potriveau extraordinar de bine cu rochia. A mers la croitoreasa din sat și i-a povestit cum era, cu toate amănuntele posibile, ca să i-o croiască. Și nici mai mult, nici mai puțin, a îmbrăcat-o pentru prima dată într-o duminică, la biserică. Eu nu prea mă duc la biserică, dar nu cred că era cel mai bun loc de purtat așa ceva, pentru că în mod normal trebuie să fii mai discretă. Așa că atunci când rudele au văzut-o îmbrăcată în rochia aceea aproape că au făcut infarct. Au obligat-o s-o returneze imediat și au dojenit-o.

Chiar dacă experiența cu rochia lila a fost o dezamăgire, pe Coco a început să o intereseze croitoria. Maicile îi arătasera câteva lucruri elementare, în schimb mătușa ei Louise a fost cea care a încurajat-o să-și folosească imaginația și să se distreze creând fuste, rochii și pălării. Tot jucându-se așa, a ajuns să-și facă propriile hăinuțe.

